



## Ne csak hallgatói, hanem megtartói is legyünk

„Miért mondjátok nekem: URam, URam – ha nem teszitek, amit mondok?” Lk 6,46

Máté evangéliumának egyik legfontosabb része a Hegyi Beszéd, amelyet talán még azok is ismernek, akik nem olvassák a Bibliát. Kevésbé közismert azonban, hogy Lukács evangéliuma is tartalmaz egy hasonló példázatgyűjteményt, amelyet az evangélista gondosan összeállított és egymás után helyezett el. A Bibliaolvasó vezérfonal januárra kijelölt szakasza tartalmazza ezt a gyűjteményt, amely Lukács 6,17-től Lukács 7,49-ig terjed. Ennek az igeszakasznak a végén található a kősziklára és a homokra épített ház példázata. Az evangéliumi rész Jézus kérdésével zárul: „Miért mondjátok nekem: URam, URam – ha nem teszitek, amit mondok?”

Gyakran hallunk arról, hogy a keresztyénység háttérbe szorul az európai gondolkodásban. Egyes becslések szerint néhány évtized múlva, Angliában több muszlim élhet, mint keresztyén. Már ma is elgondolkodtató, hogy az Egyesült Királyságban a hitüket gyakorlók között a muszlimok száma felzárkózott a keresztyénekéhez – legalább annyian látogatják a mecseteket, mint a templomokat. Közép-Európa népszámlálási adatai szintén azt mutatják, hogy a keresztyének aránya csökken. Bár településeink központjában keresztyén templomok állnak, és ezzel kulturálisan a keresztyén örökség részei vagyunk, ez gyakran nem több pusztán felszínességnél. Ahogyan Jézus is mondja: „Miért mondjátok nekem: URam, URam – ha nem teszitek, amit mondok?”

Sokan mondjuk, hogy a hit szép és fontos dolog. Mondjuk, hogy a hittanórák hasznosak a gyermekeinknek, vagy hogy az egyháznak milyennek kellene lennie. Megjegyzé-

seket teszünk arról, hogy ki jó prédikátor, és ki nem. Mindközben saját lelkiismeretünket próbáljuk megnyugtani. De vajon mennyit tartunk meg a példázatokból? Valóban megéljük a szeretet parancsolatát, vagy csak elméletben értékeljük?



Jézus kérdése élesen rámutat a lényegre: miért akarjuk magunkat keresztyénnek gondolni, ha nem cselekedjük meg Isten akaratát? E kérdés után következik a sziklára és a homokra épített ház példázata. Lukácsnál az építő nem egyszerűen keres egy sziklát, hanem komoly alapozási munkába kezd, és addig ás, míg valódi sziklára nem talál. Ez a folyamat időt, energiát és kitartást igényel. Az Isten akaratának megcselekvése ugyanilyen fáradtságos munka. A másik építő viszont kihagyja az alapozást, hogy időt és erőforrásokat takarítson meg. Ő a házat pusztán földre építi, ami az első árvíz hatására összeomlik.

Lukács evangélista az árvíz képét használja, amely utalhat Noé idején az özönvízre, de egyben az emberi élet kihívásaira és Isten érkező ítéletére is. Az igazi árvíz nem egy vizsga kudarca, nem munkahelyi nehézség vagy családi konfliktus, hanem az emberi élet mulandóságának valósága. Itt nincs helye felületességnek vagy annak, hogy a „hit által igazulunk meg” elve mögé rejtőzzünk. Az okos építkezés azt jelenti, hogy megcselekedjük Isten akaratát, ami kiállja a próbatételeket.

Imádkozunk azért, hogy Isten Szentlelke vezessen bennünket, hogy ne csupán hallgatói, hanem megtartói is legyünk az Ő Igéjének.

Géresi Róbert

## Még rendelhető!

A Szeretetnaptár 2025-ös kiadása és a Református Újság a 2025-ös évre még rendelhető szerkesztőségünk címén.

076 74 Drahňov - Deregyő 216,

Tel.: 056/6395396,

e-mail: ladislavcsoma@gmail.com.

A megrendeléseknek beérkezésük sorrendjében teszünk eleget.

Csoma László





# Jó hírt hozó vagyok! És akkor...?(!)

„Az Úr félelme bölcsességre int, és aki tisztességet akar, előbb legyen alázatos!” (Péld.15, 33.)

Kedves Olvasó! Hadd kívánjak Isten áldásaiban gazdag új esztendőt Neked és Szeretteidnek! S akkor ugorjunk is a közepébe a dolgoknak. A Bibliát olvasva találkozunk felkiáltójelekkel, de nem olyan sokkal. Az egyik ilyen felkiáltójel a fentebb idézett mondat végén található, mely meg kell mondjam, eléggé helyet és időtálló kijelentés. Tartalmát tekintve, szinte egy életre elegendő feladatot ölel fel, de embere válogatja. Van benne kérdés-kérdés-kijelentés-parancsfelszólítás-kétségbeesés-bátorítás, de legfőképpen bölcsesség. Mégpedig az Úr félelme az, mely a bölcsességre int, és mindazt megadja, amennyiben meg akarunk felelni az előírtaknak. Márpedig az előírtakkal nagyon hadakozni bár szabad, de nem ajánlott. Jó lenne végiggondolnunk, mi mindent szükséges tennünk a mindennapokban ahhoz, hogy ezt a mondatot úgy tudhassuk magunk mögött, mint aki nyugodt szívvel sétál! el a félig nyitott oroszlánverem mellett... Hogy miért használok ilyen hasonlatot? Mert ez a Példabeszédekbeli kijelentés igenis tekintélyt parancsol. Biztosan nem véletlenül zárómondata egy hosszú fejezetnek, hanem mintegy záradéka akar lenni mindannak, amit 32 versen keresztül ecsetelt az író. Olvassuk csak végig, s álljunk meg egy-egy versnél, mely megérint bennünket – tudni fogjuk, melyek azok.. A végszó pedig mindig ugyanaz: az Igaz majd örvend és imádsága meghallgatásra lel. A gonosz, gögös, bűnös, csúfolódó.. a gyűlölet vermében sínylődik.

Hogy hol van a határ a jó és a rossz között, azt mindannyian érezzük, és a Szentírás alapján tudjuk is, csak időnként próbáljuk elmaszatolni, mint gyermekkorunkban a színes ceruza lehegyezett színes maradékát az ujjainkkal... A kreativitás szép és dicsérendő dolog, viszont a maszatolással nehéz pontosan a körvonalakon/határokon belül maradni.. Így van ez az Igeolvasással és annak magyarázatával is. Nem volt szabad a héber írásbelin sem egy vagy két pontot összemosni, hiszen az más-más magánhangzót jelent.. Pedig csak pontokról beszélünk... S akkor hol vannak még a „törvények és a próféták” mondandói?

Szinte már szószátyárnak mond-

hatnak, de akkor is leírom, nem könnyű a bölcsesség felé vezető út. Viszont nem is lehetetlen. Egyszer valaki nekem azt mondta, hogy soha semmire nem mondhatod azt, hogy nem tudom. Ilyen nincs. Csak olyan van, hogy nem akarom. Ezt a mondatot gyakran használhatjuk a gyermeknevelésben, de a felnőtt-mivoltunk megélésében sem utolsó dolog..

Pár alkalommal végigolvastam a már említett Példabeszédek könyvét, de még többször szükséges. A jót megerősíti, a rosszat segít könnyebben legyőzni. Olvassuk, Testvéreim, gyakrabban a Szentírást, mert ezek a sorok olyan erőt adnak, amit sehonnan máshonnan nem tudunk megszerezni. Edzenünk kell a lelkünket is, hogy ne aggodalommal a gyomrunkban és szívünkben álljunk a

Simon András grafikája



megmérettetések előtt, hanem Isten iránti alázattal és bizalommal, mely szerint elég nekünk az Ő kegyelme, Ő megsegít bennünket.

Tisztesség: „Tiszteletet érdemlő állapot; megbecsült, tisztelt állapot, amelyet egy személy magatartásával, becsületes életmódjával érdemelt ki; tisztelet.” – ezt írja az értelmező szótár. A „kiérdemléshez szükséges életmód” itt akkor keresztyéni szempontból az „alázatot” jelenti. Alázat: „Olyan magatartás, amellyel az ember meghajol valakinek a hatalma, erkölcsi nagysága előtt, átérezve önmaga kisebbségét. Megkülönböztetendő az „alázatoskodástól”, amelyik nem őszinte magatartás, hanem pillanatnyi érdekből eredő, alázatot mutató

képmutatás.” Ilyen leírásokat találunk, ha a szótárakhoz nyúlunk. Nézzünk magunkba, hogy amikor valamit kérünk a mi Mindenható Atyánktól, akkor azt alázattal, vagy alázatoskodással kérjük? Nem ítélekem, én sem vagyok kivétel. Azonban mindig lehetünk jobbak és jobbak.. Főleg akkor, ha az Úrra bízunk dolgainkat (Péld. 16. fejezet).

Kedves Testvérem! Nincs az az Őesztendő borúság és az az Újesztendő lelkesedés, mely mellé ne lenne szükségünk az Úr segítő jobbára. Ne halogassuk, de ne is siessük el dolgainkat, hanem jól megalapozva haladjunk előre, és soha ne feledjük „otthon” Bibliánkat! Lapozgassuk, olvassuk, de nem a „napi horoszkóp” módjára, hanem életünk és szeretteink életének megkönnyebbítésére. Törekedjünk a jóra akkor is, ha már annyiszor igyekeztek megtörni bennünket. Adjon a mi Urunk számunkra bölcsességet, hogy felismerjük, mikor kell másokon segítenünk és mikor van nekünk szükségünk a segítségre..

Csoma Annamária

## BIBLIAOLVASÓ

v e z é r f o n a l

Február

1. Sz.	5Móz 26	Lk 9,12-17
2. V.	5Móz 27	Lk 9,18-22
3. H.	5Móz 28,1-14	Lk 9,23-27
4. K.	5Móz 28,15-48	Lk 9,28-36
5. Sz.	5Móz 28,49-69	Lk 9,37-45
6. Cs.	5Móz 29	Lk 9,46-48
7. P.	5Móz 30	Lk 9,49-56
8. Sz.	5Móz 31,1-13	Lk 9,57-62
9. V.	5Móz 31,14-30	Lk 10,1-16
10. H.	5Móz 32,1-25	Lk 10,17-20
11. K.	5Móz 32,26-52	Lk 10,21-24
12. Sz.	5Móz 33	Lk 10,25-37
13. Cs.	5Móz 34	Lk 10,38-42
14. P.	Ez 1	Lk 11,1-13
15. Sz.	Ez 2,1-3,3	Lk 11,14-28
16. V.	Ez 3,4-27	Lk 11,29-32
17. H.	Ez 4	Lk 11,33-36
18. K.	Ez 5	Lk 11,37-54
19. Sz.	Ez 6	Lk 12,1-12
20. Cs.	Ez 7	Lk 12,13-21
21. P.	Ez 8	Lk 12,22-32
22. Sz.	Ez 9	Lk 12,33-40
23. V.	Ez 10	Lk 12,41-48
24. H.	Ez 11,1-13	Lk 12,49-53
25. K.	Ez 11,14-25	Lk 12,54-59
26. Sz.	Ez 12,1-20	Lk 13,1-5
27. Cs.	Ez 12,21-28	Lk 13,6-9
28. P.	Ez 13	Lk 13,10-17

## Még egy kis idő, míg fogod a kezem

Megyünk az utcán - még fogod a kezem. Sőt, még a közös otthoni focizás után is kézenfogva visszük be a labdát a helyére. Te akartad így. Olyan ez, mint valami komoly, közös rituálé, ahogy a játék után komótosan, szertartásosan, kéz a kézben megtesszük azt a tizenvalahány métert és elrakjuk a pöttyöst. Sőt, már nem is azt, mert te már komoly focilabdával játszod ellenem a magyar kontra német válogatott mérkőzést. És persze, hogy te vagy a magyarok, és persze, hogy mindig a magyarok győznek...

Az edzőterem előtt azért már sietősen, némileg zavartan el-elrántod a tenyered. Köszönni akarsz a többieknek, mondod. Én pedig elkezdtem mérni az időt. Mert tudom, hogy az idő kegyetlen. Pereg, múlik és lassan vagy nagyon is gyorsan eljön majd az ideje, amikor nem fogod többé a ke-

zem.

Tudom persze, hogy ez azért történik majd így, mert immár visszavonhatatlanul nagyfiú leszel. Ami persze szintén jó és öröm, de én titokban mégis meg fogom gyászolni magamban az elmúlást. Azt a pajkos kisfiút, akivel kézenfogva jöttem és mentem. Ez a kézbe tett kéz az összetartozásunkról beszélt, nekünk és a világnak. Ez a kicsike fiúkéz nem csak az én télen-nyáron szinte egyformán hideg tenyeremet melengette, de a szívemet is.

Ezért ma már ott tartok, ebben a jövőt kémlelő, szorongó számolásban, hogy minden nap ajándék, amikor még egymás kezét fogva megyünk. Miközben látjuk persze azt is, hogy sokan mások már nem. Te is látod ezt, a korosztályod lassú vagy gyors leválását, de te azért mégis fogod a kezem.

Ma még megadatik számomra a mindennapoknak ez az összekapaszkodó csodája. A holnapot viszont már nem tudom biztosra venni, mert tudom, hamarosan érkezik egy holnap, amikor elillan a varázs és én rádöbbenek, hogy te időközben, váratlanul, számomra szinte minden átmenet nélkül, egyik napról a másikra, nagyfiú lettél.

Addig viszont hálás vagyok az életnek, a kezembe kapott napokért. A kezédért. Hálás, hogy az idő kereke nem forog túl gyorsan, még kegyesen enged nekem, érzelmes lelkű apukának, néhány utolsó kéz a kézben járó, összekapaszkodást. Tudom, az idő kereke majd hoz hamarosan egy másik korszakot, és én persze abban is örülni fogok neked, de azért ugye nem baj, ha ma még fogom a kezéd?

**Fábián Tibor**



## Engedd el!

Vannak helyzetek, amikor úgy érzed, már mindent elmondtál. Többször is. A szavaid elfogynak, kényszerűen elismered, át kell adnod a terepet Istennek, mert eszköztelen vagy. Itt már csak Ő segít.

Vannak ilyen emberi helyzetek. Olyan mélységes lelki törést és nehéz emberi sorsot láttam egy egykori egyetemi társam életében, hogy egy idő után elfogytak a buzgó tanácsaim. Ő pedig naponta körbejárt, élete rászakadt nyomorúságában. Ilyenkor már nem is annyira a jó szó számít, hanem a jelenlét. Annak a tudatosítása, hogy nincsen egyedül. Vele vagyok. Mint egy támaszték. Ne terüljön el védtelenül a földön.

Mindent elmondtam, elsoroltam, sőt elismételtem, amit el lehetett mondani és mindezek végén maradt a csendes, a szavakat már jobbra kerülő, megértő jelenlét. És az az egyre erősebb bizonyosság, hogy itt csak az Isten segíthet. Egyelőre azonban úgy tűnt, Jézus alszik a csónakban, miközben vihar nem akar alábbhagyni.

Mennyi ilyen élethelyzetünk van nekünk is. Amikor már nem is hallom a nekem szóló racionális, segíteni akaró szavát, a simogatása is hidegen hagy, mert a „fejemben egy verkli jár”. Szüntelen jár, zakatol. Én pedig folytonosan körbejárom nyomorúságomat, mely nem ereszti gondolatimat, foglya leszek a mélység hideg vermének.

Az egykori diáktárs elveszített reményeinek foglya lett. Egy olyan utat erőltetett, amely eddig is csalódást okozott

neki, de még mindig nem bírta elengedni terveit. Egy ilyen kilátástalan helyzetben mit sem ér a józan, baráti szó, várni kell, hogy a szívben megszülessen az elhatározás. De egyelőre nem látszott változás, ő még mindig az elveszített utat, a ködbe borult célt erőltette. Dühös voltam rá ezért a csökönységért, néha azért eszembe jutott, vajon mit tenék a helyében. Ugyanezt, ismertem el... Úgy éreztem magam, mint Jób barátai, akik könnyen beszélnek, mert nem élték meg azt a veszteséget, amit ő.



A szenvedésben az idő, a csend jó tanácsadó. Átgondolni tanácsokat, eseményeket, terveket. Elengedni a görcsös ragaszkodás tárgyait. Letenni, megkönnyebbülni és rádöbbenni, hogy lám, lehet nélküle is élni. Sőt, kell. És azon az új úton, a másik irányban is süt a nap, melengeti az arcom. És, ni-ni, ami a legjobb, csön-

desen és váratlanul átölel az Isten!

Pár hónapig elsodrótunk egymástól. Aztán váratlanul egy felszabadult, megkönnyebbült ember írt rám. Elújságot, hogy megtörtént a csoda és a gyógyulás. Elengedte, ami lehúzta, terhelte és szorongatta a lelkét. És az új úton már egy mosolygós, felszabadult ember járt. Sokkal többet kapott vissza, mint amit elveszített, mint amiért küszködött. Képein ragyogó tekintet látok, akit Isten megszabadított az önsajnálattal csapdájából, ő pedig megértette, hogy van új út és új élet.

**Fábián Tibor**

# Gyülekezeteink Életéből

## Lelkészbeiktatás

2024. november 17-én beiktatták a Perbenyiki Református Egyházközségbe, Nt. Nyakas Gergő lelkipásztort. Az ünnepi Istentiszteletet lázas előkészületek és szervezés előzte meg, előtte egy hónappal. Ajándékokkal és kiadós szeretetvendégséggel kedveskedtek mindazoknak, akik a gyülekezet életének e jeles eseményén részt vettek. Márpedig a résztvevők nagy számban voltak, szerte a Kárpát-medencéből, hiszen mintegy kétszáz fő jelent meg a



református templomban. Jelen volt a lelkipásztor anyagyülekezte Szamoskétről, a Sárospataki Hittudományi Egyetem professzor-lelkipásztorai, a Pápai Teológiai Akadémia képviselte, de jelen voltak az Észak-Pesti, a Borsodi, a Zempléni és a Szatmári Református Egyházmegyéek több gyülekezetében szolgáló lelkipásztorok is; valamint, több anyaországi és felvidéki gyülekezetek néhány tagja, s maga, a szatmárnémeti palástkészítő, Bozsó Ferenc is. Az Igehirdetés szolgálatát Ft. Géresi Róbert, a Szlovákiai Református Egyház püspöke végezte, a magvető példázatát magyarázva; majd Nt. Kendi Csaba esperes úr iktatta be tisztébe a megválasztott lelkipásztort a Habakuk könyve 2 fejezetének első és második versével. Ezután a gyülekezet gondnoka, Fülöp Pál, Jeremiás 3, 15-el köszöntötte a gyülekezet új lelkipásztorát. Vaski Klára katechéta-presbiter asz-

szonnyal ráborították az új lelkészi palástot, a gyülekezet ajándékát, majd Szabó Mirjam és a gyülekezet gyermekei, versekkel köszöntötték. Kropuch Martin polgármester, a János evangéliuma 3. részének 30. versével bátorította a lelkipásztort a szolgálatában való helytállásra. Mindezt, Nt. Nyakas Gergő, szószékfoglaló igehirdetése követte, az Ézsaiás 40, 27-31 alapján; melyben a lelkipásztor is kitért arra, hogy az Úr, bevon mindnyájunkat a magvetés szolgálatába, s arra biztat, hogy éljünk hitvalló, gyümölcstermő életet. - Hiszen nem véletlen az, hogy egyrészt a magvető látható a község címerében; másrészt, hogy a 19. századból fennmaradt gyülekezeti pecsétnyomón, egy gyümölcstermő fa van, mely az Istennek kedves gyümölcstermő gyüle-



kezet jelképe. Az újonnan beiktatott lelkipásztort, a lelkipásztorok megáldották, melynek sorát, bár Püspök úr áldása nyitott meg, de közvetlenül, gyülekezetünk nyugalmazott lelkipásztora Nt. Szabóné Kozár Éva áldása követte. A Perbenyiki Ökumenikus Énekkar énekelt, — melyet Nagy Norbert hegedűjátéka kísért, több ízben is — megörvendeztetve a jelen levőket, így emelve az istentisztelet ünnepi voltát és segített kifejezni, Isten Iránti hálánkat, hogy megengedte e jeles napot.

**Nyakas G.**

## Adventi időszak Pozsonyban

A pozsonyi karácsonyi vásár mellett, – ahová előbb vagy utóbb, mindenki megérkezett Csallóközből és az ország minden tájáról –, a fővárosban élő reformátusok is megcélozták az ünnepvárás alkalmait.

is, Dr. Mészáros Istvánt, Póda Máriát, Dr. Kamenár Horváth Évát és Laposa Esztert.

A lelkipásztorok karácsonya azáltal lett teljes, hogy az egy tucat házi úrvacsora során, meglátogatták a bete-



2024. december 8-án, szépkorú testvéreinket hívtuk, és vártuk közös úrvacsorai alkalomra, ahol a gyülekezet lelkipásztora a Zsid 3,6 alapján szólt az egybegyűltekhez. A templomi asztalközösség után a gyülekezeti termünk is megtelt, ahol arra bátorítunk mindenkit a közös éneklés által, hogy valljuk (valljam) meg Istennel járásunkat (járásomat) az ismert dicséret által, hogy nekünk (nekem) láthatatlan, de mindenütt jelenlévő és személyes Istenünk (Istenem) van, Aki mindig velem (velünk) van a Szentlélek ereje által. A Szentlélek szolgálata Jézus várásunkban elmaradhatatlan, csak vizsgáljuk meg az egyes bibliai szereplők (Erzsébet, Zakariás, Mária) első adventjét, Szentlélekkel megtelvével bizonyosságot tettek a nekik meghirdetett evangéliumról. A gimesi gyűjteményből származó pásztorénekekkel ébresztgettük szépkorú testvéreink lelkét, hogy éljék át a karácsonyi csodát, hiszen Istennek Fia, Aki született, személyes Üdvözítőnk valóban, valóban. A „sötét” középkorból pedig felelevenítettünk egy 15. századi szertartáskönyvből származó vallomást, amely Izráel várakozására, lelki sötétségére mutatott rá és lélekben a középkori kolostorok világába csöppentünk örvendezve: *„Örvendj, örvendj, ó, Izráel, mert eljövend Immánuel!”*



A következő héten a gyermekek bizonyágtétele hatott erősen mindazokra, akik megjelentek az ünnepi istentiszteleten. Akkor az igehirdetés szolgálatát e sorok írója végezte az Ézs 60,1-2.19-20 alapján, amelyben a világ világosságára mutattunk rá és a gyermekek, konfirmandusok is bizonyosságot tettek arról a csodáról, hogy az isteni gyermek miért érkezett közénk. Többé már nem hamis fényforrások a mérvadóak, hanem Krisztus. Ezen az istentiszteleten köszöntöttük jubiléus testvéreinket

geket és az özvegyeket. Az ápoló hozzátartozók és a gondozók társaságában mindenki megkapta lélekben azokat az áldásokat, amelyeket nem élhetett át a gyülekezeti közösségben a város szívében, mert akiknek igazán hiányzik, azok kérik és várják az Úr csodálatos eljöttét hajlékukba, templomukba az Ige igazságával: *„Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is bened reménykedünk (Zsolt 33,22)!”*

„Vezetlek oly úton, amelyen járnod kell.“ (Ésaiás.48.17)

## A Veskóci gyülekezet köszöntötte jubilánsait

Isten háza gyülekezeti közösségünk szellemi otthona, ahol közösen megéljük ünnepeinket, örömeinket, gyászunkat. 2024. december 15-én örömeinket osztottuk meg a vasárnapi istentisztelet alkalmával, mikor közösen köszöntöttük gyülekezetünk tagjait, akik idén Isten kegyelméből kerek születésnapjára ünnepelhetnek. Ünnepeink között köszönthettük gyülekezetünk legidősebb tagját **Híres Zsiga bácsit 90-ik** születésnapja alkalmából, **id. Eötvös Zoltán, Lusánszky László és id. Vályi Lászlóné 70 esztendő** távlatából tekinthetnek vissza eddigi életútjukra, a **60-ik esztendőt** megélt **Barta Rudolfné, özv. Csóka Lajosné, id. Kondás Péterné, Szatmáry Gyuláné és Szatmáry Gyula** a megnyugvás

korába értek, és nem utolsó sorban **Szatmáry Róbert 50 esztendejével** belépett a kiteljesedés évtizedébe.

Az istentiszteletet követően, Kovács László gondnok köszöntötte az ünnepeltek, egy ismeretlen szerző által íródott ó-keresztény áldással.

Köszöntéshez csatlakozott gyülekezetünk lelkipásztora Nt. Kraus Viktor esperes úr, a gyülekezet az ároni áldást közösen énekelve csatlakozott a köszöntőkhöz, így kérve Isten áldását az ünnepeltekre.

**Kovács Lászlóné**



## Mikloško Mária presbiter köszöntése 70. születésnapja alkalmából a Rimaszécsi Egyházközség templomában 2024. november 24-én

„Zarándokének. Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ. Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője! Az ÚR a te őriződ, az ÚR a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az ÚR megőrzi téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőrzi az ÚR jártodban-keltdben, most és mindenkor.” (121. zsolttár)

Kedves Marika, Isten gondviselő kegyelméből betöltötte hetvenedik életévét. Életének ezen ünnepi időpontjában nyilván hálával és örömmel telve mond köszönetet Isten megtartó szeretetért, és azokért a közösségekért, támogató rendszerért – családért, barátokért, gyülekezetért – amelynek tagja, és amelynek segítségére mindig is számíthatott.

Most végig tekinthet megtett zarándokútján, amelynek során bizonyára volt sok öröm, áldás, és volt több próbatétel, nehéz pillanat, amelyek talán még közelebb segítették Önt a

teremtő és megváltó Istenhez, és megerősítették belé vetett hitét.

A múlt és a jövő találkozásának pontján, most a jelenben is nagyon személyesek lehetnek a zsolttáros szavai. Amikor fölemeljük tekintetünket, olyan sok minden sűrűsödhet egy meghitt-ünnepi pillanatban. Múltbéli, vagy előttünk levő kihívó magaslatok, zöldellő, virágzó völgyek, zord és kegyetlen hegyvonulatok, egyenes és veszélyes utak. Mindezeket járva, megmászva, mindezeket átküzdve magunkat kérdezzük: honnan jön az ember segítsége, aki olyannyira eltörpül az ég és a föld alkotásai mellett? Honnan jött a segítségem, milyen láthatatlan kéz tartott meg és emelt idáig, és bizonytalansággal hordoz majd tovább?

Kedves Marika, az Ön hálaadó és bizonyoságtévő szívében, életében is megszülethetnek, és abból felfakadhatnak a zsolttáros szavaihoz hasonló: Segítségem az ÚRtól jön, nem engedi, hogy lábam megtántorodjék, nem szunnyad őrizőm. Mi is így látjuk ezt és ezért idézzük tovább a 121. zsolttárt, mintegy jókívánságként is: „Az ÚR a te őriződ, az ÚR a te oltalmad jobb

kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az ÚR megőrzi téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőrzi az ÚR jártodban-keltdben, most és mindenkor.” Aki az Istenbe veti bizalmát, reménységét, annak eltörpülnek bajai, ellenségei, mert ha Isten velünk, kicsoda ellenünk!? Ő a mi egyedüli vigaszunk és megtartónk életünkben is, meg halálunkban is, akinek szeretetétől senki és semmi el nem választhat.

Ezekkel a megerősítő gondolatokkal, Igékkel kívánunk nagyon fényes ünnepnapokat, amik körbe ölelik és díszítik boldog születésnapját. Kívánunk erőt, egészséget, és hosszú, áldott életet az Úristen féltő gondviselésében. Tesszük ezt kicsit önző módon azért is, mert immár hosszú éveken keresztül nagyon drága presbitere, értékes pénztárosa a gyülekezetnek, akinek szolgálatára nagy szükségünk van. Legyen, maradjon az ÚR az Ön legfőbb oltalma, támasza, öröme, vigasza és reménysége! Isten éltesse Kedves Mária!

**Milen Marcell**

## Nőegyesületi imanapi kirándulás

Egy áldott kiránduláson vehettünk részt 2024. november 30-án, szombaton, amikor bejárhattuk Felvidék néhány nevezetességét. Amikor a Szepességre gondolunk, nem tartjuk elég érdekesnek a többi látványossággal összehasonlítva.

Az autóbusz mégis megtelt, és bár hideg volt, jó hangulatban, várakozással vágtunk neki az útnak. Nem is csalódtunk. Először Kisszebenben álltunk meg (Sabinov), ahol Ft. Csona László elmondott pár érdekességet a kisvárosról, „kötelezően” megtekintettük a kisboltot, ahol Cseh-szlovákia egyetlen Oscar-díjas filmjét forgatták (Üzlet a korzón – Obchod na korze – interneten megtekinthető), s amelynek egy fából faragott, ember-nagyságú, Oscar-szobor is emléket állít. Megtekintettük Csontváry Kosztká Tivadár szülőházát és Keresztelő János, 13. században épült templomát, majd tovább indultunk.

A zsigrai (Žehra) Szentlélek templomához 96 lépcsőn vezet fel az út (egyik résztvevő megszámolta), egy rétoromán stílusú, erődítmény formájában épült templom. A 13. században épült, s a következő századok során értékes, történelmi falfestményekkel gazdagodott az épület. Ezeket a freskókat nevezik „népi Bibliának” is, mivel az olvasni nem tudó nép ezekből a képekből idézte, tanulta, adta tovább az alapvető bibliai történeteket.



A Salaš nevű étteremben, egy fenyves erdővel körbevett, rönkfával borított épületben, nagyon jó hangulatban elköltött ebéd után, megálltunk Márkusfalván (Markušovce). Ez a falu arról híres és azért érdekes, mert olyan, mintha egy kastélyokról szóló képeskönyvet hirtelen átlapozna az érdeklődő. Az eredeti vár romjai mellett, egymás mellett sorakoznak a kastélyok, kúriák, a Mári-

ássy-család lelki-szellemi öröksége. Sok épület még romjaiban is szép, s egy faluban két kastély és több mint tíz udvarház felújítva várja az érdeklődőket.



Már sötétedett, amikor Kézsmárkra (Kežmarok) érkeztünk, ahol a német stílusú, impozáns belvárosban megtekintettük a történelmi templomokat, majd a főtiszteletű úr megkérdezte, hogy belefér-e még egy látnivaló az érdeklődésünkbe? Persze, hogy igent mondtunk, így megálltunk Szepesszombatban (Spišská Sobota), amely megőrizte történelmi jellegét, épületeit, templomait, mintha egy középkori filmben találtuk volna magunkat. A főtéren található emlékművön pedig magyar felirat hirdeti, hogy az 1848-as szabadságharc emlékére lett állítva (érdekességként említem meg, hogy többszöri keresés után, nehezen találtam azt a fényképet, amely nem kerüli ki ezt az emlékművet). Ebben a városban elég nagy meglepetésként szolgáltunk az egyik szálloda éttermi részének, amikor egy busznyai ember, szombaton este hat óra táján, amikor már egy lélek sem járt a belvárosban, egyszerre belépett az ajtón, és palacsintát, süteményt kérünk...

Este kilenc óra után érkeztünk haza, és az elmondások szerint, az egyik legjobban sikerült kirándulásunk volt, amely egy pillanatra kiszabadított a hétköznapi élet körforgásából, és valami újat, érdekeset is láthattunk, tanulhattunk. Köszönet Ft. Csona László szervezésének, útmutatásának, és az imádkozó lelkeknek, mivel a hosszú utazás során több imádságot is elmondtunk, amelyek a Kárpát-medencei Imanapi Konferenciára voltak megírva. Mindezért legyen Istené a dicsőség.

**Györky Szilvia elnök**



## Tenyerembe véstelek

### Ungi Egyházmegyei Nőegyesületi Imanapi Konferencia

„Megfeledekzik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledekznének is, én nem feledekzem meg rólad! Íme, tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vannak falaid.” (Ézs 49: 15-16)

Kaposkelecsény Nőegyesülete és gyülekezete látta vendégül 2024. december 8-án az Ungi Egyházmegyei Imanapi Konferenciát, amely kezdeményezés épp 20 éve született, és azóta köti össze a református nőket és asszonyokat a Kárpát-medence egyes térségeiben. A találkozóra az Ungi Egyházmegyében tevékenykedő nőegyesületek küldöttei délután 14:00 órára érkeztek meg a kaposkelecsényi református templomba, ahol az eseményt Pospíšíl Miklós lelkész áhítattal nyitotta meg. Egy rövid beszámolót köve-



tően Györky Szilva adott elő, Felvidéket érintő személyiségekről. Kiemelten fontosnak tartjuk jövőnk érdekében, hogy a gyökereket ismerve, erősségeikre támaszkodva nézhessünk a jövő kihívásai elé. Így elengedhetetlen, hogy ismerjük ezeket a gyökereket és tanuljunk a múlt és jelen hibáiból. Hagyományaink, szokásaink és keresztény értékrendünk nem hátráltatója, hanem szerves része a mai globális világnak, nem elvéve belőle, hanem gazdagabbá téve azt, ha csak szigorúan a kulturális szempontokat nézzük. A különböző híráramlatok, melyek kirekesztőnek érzik a keresztény hagyományokat, sok esetben erősen bírálva, emelnek szót ellene.

Így húsz év után is még mindig elengedhetetlen, hogy a Kárpát-medencében összefogva, egymással közösségben imával forduljunk az Atyához útmutatásért, segítségért, a szeretet összekötő erejéért és erőért, bátorságért, hogy hitünk szerint kitartsunk keresztény értékeink mellett. Biz-

tosak lehetünk abban, hogy az Úr a tenyerébe véste a Kárpát-medence térségét és lakóit, előtte vannak falaink, örömeink és bánataink, amelyekben nem hagy egyedül bennünket. Az előadást követően a programot a Kárpát-medencei találkozó megvalósításának segítségével résztvevő egyesületek számára kis ajándékkal kedveskedve folytattuk, majd az összegyűlteknél a Barkó Zsuzsa által tolmácsoló népies ének tanulásával okoztunk egy kis meglepetést. A közismert adventi népies éneket: „Szálljatok le, szálljatok, karácsonyi angyalok”, ugyanis térségünkben teljesen más dallammal ismerik, és éneklük, mint máshol. Nem csupán a mokcsai vagy mogyorósi gyülekezet, de a bési testvérek is örömmel vették, amikor az általuk is ismert dallam felcsendült. A minden bizonnyal többek által ismert népies ének elsajátítása után, a találkozó tagjai tovább indultak az adventi gyertyagyújtás helyszínére. A kedves programot követően szeretetvendégséggel zárult az esemény, amelyet a kaposkelecsényi tagok nagy szeretettel és gondval készített elő a résztvevők számára. Itt a polgármester úr is köszöntötte az egybegyűlteket, és megköszönte, hogy településükön valósulhatott meg ez az imanapi összejövetel. A szeretetvendégség során alkalom nyílt arra is, hogy a térségben a kézművességben jártas hölgyek munkáikat bemutathassák, melyért nagyon hálásak voltunk. Az édes és sós finomságok mellett beszélgethettek, tapasztalatot cserélhettek az egyes közösségek tagjai. Hálás szívvel köszönjük a kaposkelecsényi egyesület asszonyoknak, nem csupán a felajánlást, szíves fogadtatást, de azt a sok-sok szeretetteljes munkát is, amely nélkül ez a felemelő alkalom nem jöhetett volna létre.

**Nagy Zsuzsanna**





## Mersdorf Ilona: „magamat keresem, mikor a gyerekkoromról írok”

Mamám volt életem kulcsfigurája, az állandóság, a feltétel nélküli szeretet. Mindig is olyan akartam lenni, mint ő, mondja Mersdorf Ilona író, aki szerint írni eleve csak őszintén érdemes, ez pedig kitárulkozást is jelent, ami egy nehezen átléphető küszöb.

Téged idézek: „Resicán születtem, a temesvári Bartók Béla Líceumban érettségiztem 1972-ben. Dolgoztam mérnökként és külkereskedőként, éltem a Bánságban, Székelyföldön és a Gödöllői Dombságban. Megfordultam sokfelé a világban, sok megírnivaló élményt gyűjtöttem, de a legszebbeket Nagymamám resicai kiskonyhájából hoztam magammal. Az a – ma már csak képzeletemben létező – hely, életem origója, amihez viszonyítom magamat.” Mesélj erről a varázslatos világról. Sokat írtál róla?

Igen, sokat. A gyerekkorom mindig is fontos volt nekem, hiszen benne laktak azok az emberek, akik a legnagyobb hatással voltak rám. Az ötvenes évekhez illően anyám dolgozó nő volt, óvodás koromban hétvégén jártak csak apámmal együtt hozzánk haza. Jobbára anyai nagyszüleim neveltek fel bennünket a húgommal, az én Mamám volt életem kulcsfigurája, az állandóság, a feltétel nélküli szeretet. Mindig is olyan akartam lenni, mint ő, igyekszem is a kisunokáim életében részt venni, legalább részben törleszteni azt, amit annak idején én kaptam. Tata igazi polihisztor volt, tőle mindent meg lehetett tanulni, ami a tankönyvekből hiányzott, a gyógynövénygyűjtéstől a magyar történelemig.

Túl a millió apró, de mély tartalmat hordozó sztorin, aminek eleve nem tudnék soha a végére érni, magamat keresem, mikor a gyerekkoromról írok. Összetett ez az érzés, elsősorban a léleképítő szeretet a meghatározója, de benne van az a pótolhatatlan veszteségtudat is, hogy gyerekkorom nem csak időben, hanem térben is megsemmisült. A régi, soknemzetiségű Resicából alig maradt valami. Németek, magyarok nagyrészt elköltöztünk onnan, a mi kiskonyháinkat is lerombolták az új lakók. Szomorú vagyok, mikor idegenként kukucskálok be azon a vasból barkácsolt kapun, ami Nagytatám műve, még a háború utáni évekből.

**Egyébként vannak olyan emlékeid is erről a kiskonyháról, amiket nem írtál ki magadból, hanem megtartottál magadnak, vagy a szűk családnak?**

Nem vagyok egy rejtőzködő alkat. Írni eleve csak őszintén érdemes, ez pedig kitárulkozást is jelent, ami egy nehezen átléphető küszöb. Azt hiszem, te is erre célozol a kérdéseddel.

De persze könnyebb arról mesélni, hogy ötévesen beleestem a hűlő lekvárral teli lábosba, hogy a kerti vécénket legurította a lejtőn a szél, vagy hogy kikönyörögtük, hogy a kutya pléhtányérjából ehessünk, mint arról, hogy mennyiben határoz meg a rám öröklődött múlt. A vicces

sztorik inkább megmaradnak a családi legendárium részének, azt érzem igazán megírni valónak, ami ezen túlmutat.

**Bánság, Székelyföld, Gödöllői Dombság... Ez a három egymástól távol eső élethelyszín azt jelezheti a külső szemlélőnek, hogy mertél váltani, de akár azt is, hogy hányatott volt a sorsod. Melyik állítás áll közelebb az igazsághoz?**

Az első. Az újrakezdés része az életemnek. Sepsiszentgyörgyre akkor költöztünk, mikor a nagyobbik lányom hatéves lett, Resicán nem volt már akkor magyar iskola. Nehéz volt eldönteni, hogy két gyerekkel ismét nekivágjunk a világnak 90-ben, még ha csak Magyarorszáig is jöttünk – de még mindannyian emlékszünk arra a fojtogató légkörre, amiben a diktatúra évei alatt éltünk. Mikor a megváltásnak indult forradalom után a vásárhelyi véres események a reményeinket erősen megkérdőjelezték, úgy döntöttem, hogy költözünk, a gyerekeink ne legyenek másodrendű állampolgárok. Számomra csak egy olyan hely jöhetett szóba új hazaként, ahol az anyanyelvünkön beszélhetünk, és mondhatom, hogy Gödöllő jó választásnak bizonyult. A lányaink az ország egyik legjobb gimnáziumába jártak, aztán a budapesti egyetemi éveik alatt is közel maradtak hozzánk. A dombvidék pedig hozta a resicai környék otthonosságát.

**Hogy van az, hogy az ember leél egy huzamosabb időt az életéből és egyszer csak, minden előzmény nélkül, írni kezd? Mérnök, majd külkereskedő voltál, aztán egyszer csak elkezdted írni.**

**Avass be, hogy történt ez?**

Nem csak én vagyok ezzel így, másoktól is ugyanezt hallom. A pályaválasztás részben kényszeres, nem feltétlenül tükrözi a valódi hajlamainkat. Én is arról álmodtam líceumi éveimben, hogy irodalomtanár és újságíró leszek, verseket írogattam, irodalmi körökre jártam. De a hetvenes években már kezdett barátságtalan lenni a politikai légkör. Sosem felejttem magyartanár nagybátyámnak, Horváth Pálnak borongós hangját, aki arra intett, hogy jól gondoljam meg, az ő útját választom-e én is. Azért lettem mérnök, mert így Resicán tanulhattam, ahová már nem csak a családom, de a szerelmem is kötött.

Mindig minden munkába hatalmas lendülettel vetetem bele magam, azt hoztam magammal a családból, hogy csak jól érdemes a dolgokat csinálni. Ez nálam bevált, elfogadtak, elismertek, megbecsültek a munkahelyeimen. Az külön bónusz volt, hogy külkereskedőként beutazhattam az egész világot.

De ne menjek el a kérdés mellett: mindig is írtam. Mikor mit. Ötödikes koromtól naplót, verseket, később a gyerekeimnek kis mesejátékokat, lázadó hangulatomban esszéket, és persze mindig is terveztem, hogy egyszer majd regényt fogok írni.





**Aztán a regény megszületett. Ifj. Horváth Pállal közösen sikeres dokumentumregényt írtatok, mely románul is megjelent. Valóságos alapmű, melyből kiderül, hogy a román kommunizmus árnyékvilágában miként hálózta be egy település értelmiségét a titkoszolgálat. Nem volt olyan érzések a regény írásakor, hogy a múlt szellemeivel viaskodtok?**

De, nagyon is, rátapintottál a lényegre. Nagybátyám, akit 1978-ban, alig negyvenhat évesen veszítettünk el, mindig is a példaképem volt, bár nem csak én, mindenki bálványozta. Életét áldozta a magyar kultúra szolgálatáért – de azt nem sejtettük, hogy kicsoda küzdelmet vívott az őt körülvevő sötét erővel. Olyan volt, mintha belenéztem volna én is abba a szakadékba, ahová őt betaszították. Fenyegetés, megfigyelés, cselszövés – ezek mind a rettegett Szekuritáé bevett módszerei voltak. Mikor ránk szakadt az a több száz oldalnyi információ, amit a Szekuritáé immár kutatható archívumában találtunk, valósággal beszippantotta az életünket. Horváth Pali, unokatestvérem, már két évet szentelt az édesapjára vonatkozó rengeteg adat rendszerezésének, mikor engem megkeresett azzal, hogy ezt meg kellene írni, ez messze több mint egy családi tragédia háttere. Feltárult előttünk az a rettenetes világ, amiben éltünk, a maga gyilkos valójában. Másoknak is joguk volt megtudni azt, hogy kik voltak a rendezői az annyi életet megnyomorító történéseknek, kik azok, akik Beszterce levegőjét – amint más magyarok lakta településeket is – ma is mérgezik.

**Milyen visszhangja volt a kötetnek? Több helyen bemutattátok, a sajtó is figyelemmel követte.**

Valóban, több erdélyi városban is bemutattuk a könyveket: Kolozsváron, Besztercén, Nagyváradon, Temesváron, Resicán. De volt könyvbemutatónk Gödöllőn is. Érdekes volt hallani a közönség hozzászólásait, amelyek majd mindegyike úgy kezdődött, hogy „a mi családkban is”. Az külön élmény volt, hogy fiatalok mondták el, mennyire megdöbbentek, mikor szembesültek családjuk addig agyonhallgatott múltjával. Úgy éreztük, hogy megérte előásni a múltat, és megtaláltuk a jó vezérgondolatot, amit a könyv címe is hordoz: „Erről nem beszéltünk”.

Fontos volt – Pali eleinte ezt elsősorban a besztercei román értelmiség kedvéért szorgalmazta, akik szintén szereplői voltak az üldöztetés korának –, hogy eljusson a román olvasókhöz is a könyv története és üzenete. A temesvári Gábos-Foartă Ildikó kitűnő fordítása ezt lehetővé is tette, ő írószövegségi elismerést, fordítói díjat is kapott a munkájáért.

Hálásak vagyunk Gy. Szabó Gyulának, a Kritérium kiadó igazgatójának, hogy mindkét kötet megjelenését maximálisan támogatta, mögé tette a patinás kiadó hírnevét és szaktudását. Végig mellettünk állt, a legtöbb bemutatón is részt vett.

De valóban érdekelte a médiát is a könyv, jelezve, hogy a közelmúlt feldolgozása mennyire aktuális téma. Rádióriportok, újságcikkek jelentek meg róla, köztük egy hosszú oknyomozó cikk a Fejér Megyei Hírlapban, „A szekusok köztünk járnak” címmel.

Ami engem legjobban megérintett, egy besztercei román gimnazista facebook bejegyzése volt, aki egy ano-

nim, Horváth Pál tanárt gyalázó beírásra válaszolt azzal, hogy ne etessék már a mostani fiatal generációt is a régi nacionalista, uszító szövegekkel. Nagyon szeretném hinni, hogy ez nem csak egy kőszá vélemény volt.

**“Erdélyhez köt a gyerekkor, az emlékek, amik azzá tettek, aki vagyok”, írod valahol. Több éve említetted, hogy szeretnél írni egy Resicára visszatekintő családregrényt...**

Sok mindent szerettem volna és szeretnék még írni, de a legfontosabb, amit talán csak én írhatnék meg, az én Resicám különleges, színes világa. Nekifogtam már többször is, de még mindig nem találtam meg a megfelelő formát, annyira hatalmas az élményanyag. Három generáció története kívánczik megörökítésre. A nagyszüleimé, akik faluról telepedtek be az osztrák-magyar időkben alapított kis, soknemzetiségű munkásvárosba; a szüleimé, akik a háború után voltak fiatalok, és abban az álomban éltek, ami a szocializmusban a hangzatos „nehézipar fellelvára” névre hallgatott; és végül az enyém, ami végigszaladt azon a skálán, ami a teljes összeomlásig vezetett.

**Színes és sokoldalú az írói tevékenységed. Próza, líra, hangulatos családtörténetek, utazásélmények, szívhez szóló történetek. Oszlopos tagja vagy a gödöllői IRKA íróközösségnek. Milyen fontossággal bír számodra ez az irodalmi fészekalj?**

Ez a közösség egyszerre alkotó műhely, publikálási lehetőség, támogató baráti közeg. A maga nemében egyedülállóan művészetpártoló és közösségépítő gödöllői könyvtárban találkozunk. Gödöllő városa támogatja az évenként megjelenő antológiánk kiadását, aminek szerkesztői, lektorai, írói vagyunk. Van egy internetes irodalmi lapunk, az Irkává, én is a blogszerkesztője vagyok – így egy másik régi álmom is teljesült, hogy lapszerkesztő lehessenek. Szóval az IRKA (Irodalmi Kerekasztal) a szellemi otthonunk, nevében a kerekasztal arra a nyitottságra utal, ami annyira fontos a közéletben.

**Számomra az értékrended kedves megnyilatkozása volt az, amit egy IRKA-antológiába dedikálásként írtál számomra, miszerint egész életedből a gyermekeidre vagy a legbüszkébb. Elégedett embernek tartod magad?**

Igen, annak. Hiszen megadatott nekem egy máris hosszúnak mondható élet, izgalmas feladatokkal. Annyiszor beszélünk sikerről meg sikerorientáltságról, holott az a lényeges, hogy legyenek az életünket értelemmel megtöltő céljaink. Ebben az összefüggésben mondtam azt, hogy túl szakmai eredményeken, utazáson-élményeken, ami utánunk marad, az a család. Ahogy én is a legfontosabb voltam a nagyszüleimnek és a szüleimnek, nekem is a gyerekeim, és hál'istennek most már az unokáim a legfontosabbak.

**Visszagondolva az életedre, milyen szerepet játszott benne a hit? Az Isten titokzatos vagy nagyon is nyilvánvaló vezetése?**

Gyerekkorunkban tabutéma volt a hit, apám nem akarta, hogy az iskola ellenében neveljenek engem és a hűgomat a nagyszüleim. Talán ezért a titokzatosságért

is vonzott minden, ami a valláshoz kötődött. Szerencsémre nagyapám mindig minden kérdésemre őszintén, saját meggyőződése szerint válaszolt. A megörökölt családi értékrend pedig, kimondva-kimondatlanul, a krisztusi volt: szeretet és szolgálat.

### Mit olvashatunk legközelebb tőled? Min dolgozol éppen?

Adja magát, hogy viccelődjek: mi máson, mint a Resicáról szóló regényemen? De félretéve a tréfát, valóban gyerekkorom világát próbálom megírni. Kezdek aggódni, hogy nincs már annyi időm, hogy tovább halogassam.

Fábián Tibor

### Mersdorf Ilona: Anyám első halála

„...Az éjszaka órái lassan teltek, a sötétség el akarta anyut sodorni. De én ott voltam, hogy megérezzem, mikor a keze megrebben, aztán elernyed.

Felugrottam. Gyorsan, lámpát, kiáltottam a férjemnek. Egy-kettő-három, nyomás a szívre. Tartsd a fejét, ne bukjon hátra.

Egy-kettő-három, nyomás a szívre.

Hány perc telt el? Ugye nincs még négy?

Egy-kettő-három, nyomás a szívre.

Nem féltem. Nem is én voltam az, aki nem fél. Erő volt bennem, ami átfolyt abba a kivérett szívbe, én csak továbbadtam....”

## Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

### Valótlanság és a valóság

#### Valótlan állítás:

„Izrael le akarja rombolni az Al-Aksza mecsetet.”

#### Valóság:

Száz évvel ezelőtt, ahogy a zsidóság Izrael földjére történő hazatelepülése elkezdődött, azt terjesztették, hogy a visszatérő zsidók le akarják rombolni az Al-Aksza mecsetet. Ez mindig megfelelő alapot adott a felkelések kirobantására. A valótlanságot azzal indokolták, hogy a hely a harmadik zsidó templom felépítéséhez kell. Először 1929-ben, a brit mandátum létrehozása után ezt az elképzelést,

maga a jeruzsálemi főmufi, Haj Amin al-Husszeini terjesztette. A brit fennhatóság alatt élő zsidó közösség 1928-ban nyílt levélben tudatta, hogy istentiszteleti helynek a „Sirató falat” tekintik, egyértelművé vált, hogy a mecsetet nem kívánják lerombolni. Két hónappal később a mohamedán konferencia egy kiáltványt tett közzé „zsidók részéről a mecsetet fenyegető veszélyről, akik a mohamedánok mecset feletti tulajdonjogát akarják megszüntetni.” A feszültség 1929 augusztusában tetőzött, amikor, a mecsetrombolás hazugságát terjesztve, a felheccelt palesztinok hat nap alatt 133 zsidót öltek meg, 67-et Hebronban. Jeruzsálem felszabadulásával és újraegyesülésével 1967-ben ezek a valótlan híresztelések ismét felerősödtek, mert a mecset izraeli fennhatóság alá került. Hozzájárult ehhez az a két eset is, amikor 1969-ben egy lelki beteg ausztrál állampolgár, Denis Rohan, felgyújtotta az Al-Aksza mecsetet, károkat okozva az egyik teremben. Egy amerikai zsidó, Alan Goldman 13 évvel később gépfegyverrel nyitott tüzet a bennlevőkre, két embert meggyilkolt, s többeket megsebesített. A két tettes mögött nem állt semmilyen szervezet, s az izraeli rendőrség elfogta őket, majd hosszú

börtönbüntetést kaptak. Ettől függetlenül, ezeket az eseteket ismételtelen felhasználják az összeesküvés elméletek alátámasztására, s arra, hogy Izrael állam fenyegetést jelent az Al-Aksza mecset létére. Ennek a valótlanságnak a terjesztésével elérték, hogy 1990-ben 3000 mohamedán gyűljön össze a templomhegyen azt állítva, hogy a zsidók szervezkednek a mecset megostromlására. Októberben aztán zavargások törtek ki, minek eredményeként 17 mohamedán életét veszítette, és sokan megsebesültek mindkét oldalon. Hat évvel később a keresztyén negyedben, a Nyugati fal melletti antik alagútjárat megnyitásakor a Palesztin Felszabadítási Szervezet vezetője, Jasszer Arafat hangoztatta, hogy Izrael romba akarja dönteni a mecsetet. A kirobbanó zavargásokban 17 izraeli katona és 100 palesztin veszítette életét. Ariel Sharon, ellenzéki vezető 2000-ben látogatást tett a templomhegyen, mint zsidó szent helyen. A Palesztin Autónmó vezetése ezt a „Intifada – ellenállási mozgalom” elindítására használta fel, „Al – Aksza” intifada megnevezéssel. Ez a rágalom



napjainkban is működik. Az elmúlt 15 évben a Hamasz, erre alapozva, vitte végbe véres provokációit, s az október 7-i barbár támadását, amelynek fedőneve „Al-Aksza-özönvíz” volt. A terroristák Jeruzsálemig kívántak eljutni. Tény, hogy a palesztinok több kárt okoztak az Al-Aksza mecsetnek, mint az izraeli rendőrség. A izraeli állam nem akar semmilyen mecsetet lerombolni, s az 57 éve tartó izraeli uralom alatt minden vallás szabad gyakorlását biztosítják az állami törvények. A mohamedánok azok, akik az általuk uralt területeken nem biztosítják a vallásszabadságot.

Israel Heute

Fordította Csoma László

# A Kárpát-medence reformátussága



## Új püspököt választott az Erdélyi Református Egyházkerület

Az Erdélyi Református Egyházkerület tisztújító közgyűlést tartott Kolozsváron, a Bethlen Kata Diakóniai Központban. Megválasztották az új püspököt és más vezető tisztségviselőket, akik a következő hat évben irányítják majd az egyházkerület munkáját.

Kolozsváron, a Bethlen Kata Diakóniai Központban tartotta választói közgyűlését az Erdélyi Református Egyházkerület december 12-én. Az eseményen az egyházkerület vezető testületéről, az igazgatótanács összetételéről, valamint a Romániai Református Egyház Zsinatának tagjairól is döntés született.

A 126 szavazatra jogosult küldött közül 121 vett részt a közgyűlésen, ahol Kolumbán Vilmos József teológiai tanárt, korábbi egyházkerületi főjegyzőt választották meg az Erdélyi Református Egyházkerület 47. püspökévé. Az új püspök beiktatását 2025. február 1-jén déli 12 órakor tartják a kolozsvári Farkas utcai református templomban.



### KOLUMBÁN VILMOS JÓZSEF ÉLETÚTJA

Kolumbán Vilmos József 1974-ben született Baróton. Tanulmányait szülővárosában kezdte, majd a Kolozsvári Református Kollégiumban folytatta. 1993-ban felvételt nyert az Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézetbe, ahol 1999-ben szerezte meg lelkészi képesítését. Doktori fokozatát 2005-ben nyerte el a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen.

1998–2000 között a Bölöni Református Egyházközség helyettes segédlelkészeként szolgált, majd 1999-től a Protestáns Teológiai Intézet oktatójaként dolgozott, ahol 2020 és 2022 között rektori tisztséget is betöltött. Az Erdélyi Református Egyházkerület 2022-es közgyűlésén választották főjegyzővé.

### ÚJ VEZETŐK A TISZTSÉGEKBE

A közgyűlés Szegedi László Tamás brassói lelkészt választotta meg lelkészi főjegyzővé, Jakab István udvarfalvi lelképásztor pedig missziói előadóként szolgál majd. A főgondnoki tisztségeket Ambrus Attila, Tőkés Zsolt és Ráczy Levente töltik be az elkövetkező hat évben.

### KÖSZÖNET ÉS BIZALOM A JÖVŐ FELÉ

Kolumbán Vilmos József megválasztott püspök beszédében háláját fejezte ki elődeinek, külön kiemelve Kató Béla leköszönő püspök munkáját. – Történelmi idöket élhettünk meg, hiszen soha nem újult meg és épült ennyi templom, gyülekezeti ház, óvoda, iskola, egyetem és bölcsöde, mint az elmúlt években – emelte ki. Beszédében

ígéretet tett arra, hogy az anyaszentegyház és a közösség megőrzésén dolgozik majd, hitvallásával megerősítve: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”

Kató Béla leköszönő püspök a közgyűlésen kiemelte: – Az elmúlt tizenkét év legboldogabb napja számomra a mai: le lehet tenni a szolgálatot, hiszen van püspök és vannak egyházkerületi vezetők. Ennél nagyobb öröm kell-e valakinek, hogy ezt megélhette?! – hangsúlyozta, majd hozzátette, hogy az eredmény az egyházkerület iránti bizalom jele, és megerősíti azt a hitet, hogy az egyház a megkezdett úton haladva továbbra is jelentős eredményeket érhet el közösségi összefogással. – Egy sziget vagyunk ebben a nehéz világban: a békesség, a közös cél irányába való elindulás szigete. Ezt meg kell őrizni, amit úgy tehetek meg, ha bíztok azokban, akik előttünk járnak – zárta beszédét a leköszönő püspök.



[www.reformatus.hu](http://www.reformatus.hu)

Fotó: Kiss Gábor

## A Lónyay Gábor Társulás közleménye

Társulásunk számlájára 2024-ben 14.167,62 Euró érkezett az adó 2%-nak befizetéséből.

Kérjük a testvéreket, hogy mielőbb juttassák el a megfelelő módon kitöltött nyomtatványok másolatát, akár elektronikus formában is a Polgári Társulás címére.

**A megfelelő módon kitöltött nyomtatványokon X jellel kellett megjelölni a „súhlasím so zaslaním údajov prijímatelovi“, vagy az illetékes adóhivatal pecsétjével kellett lepecsételni!**

Csoma László

2% 2% 2%

## Emlékezz vissza...

XXVIII. rész



Amikor 1984-ben Horváth Zsigmondot választhatta meg a Zsinat egyházunk püspökének, ezzel lehetővé vált a lelkészképesítő vizsgák letétele. Akkori törvényeink szerint csak az a lelkész volt választható a gyülekezeti lelkészi tisztre, aki mindkét vizsgát sikeresen elvégezte, s csak az a lelkész

lett felszentelve a zsinaton, aki már beiktatott lelkésze volt egy gyülekezetnek. Ez a jogi rendszer lehetőséget adott az egyház vezetésének, hogy eldöntse, az egyetemi eredmények mellett, a lelkészjelölt képes-e a gyülekezet vezetésére, hisz a gyülekezet, már megismerte az addig ott szolgáló helyettes lelkészt, s úgy döntött a megválasztásról. Másrészt a felszentelés nem csupán egy jogi aktus volt, hanem a gyülekezet bizonyágtétele is, a lelkész alkalmasságáról. Az első vizsgára 1984-ben, a másodikra 1986 januárjában került sor. Tavasszal a s gyülekezet presbitériuma meghívott, s a nyár folyamán a választás-

ra is sor került. A beiktatási ünnepi istentiszteletre 1986 szeptember 21-én került, s a szolgálatot egyházunk püspöke Horváth Zsigmond végezte. Örömmel tapasztaltam, hogy a gyülekezet milyen igyekezettel készült az alkalomra, s a meghívottakkal, a szomszédos gyülekezetekből ékeztet testvérekkel megtelt a templom. A lelkészszentelésre 1987 november 17-é került sor Komáromban. Az odaérkező lelkészeket rossz hír fogadta, Horváth püspök úr nem tud részt venni az ünnepi istentiszteleten, ezért azt az első helyettes, Hromanik Mihály vezeti majd. A gyülekezeti teremben összegyűlt 24 lelkész előtt elmondta, hogy szlovák és magyar nyelven kell elmondanunk a lelkészi esküt annak ellenére, hogy szlovák anyanyelvű szolgatárs nem volt a felszentelendők között. Isten megerősített, és volt erőm a szlovák püspökhelyettes jelenlétében elmondani: Aki szlováknak vallja magát, mondja szlovákul, aki magyar, annak elég magyarul, mert egyházunkban mindkét nyelv hivatalos nyelv. Ezt követően vonultunk be a templomba, ahol palástom alatt Bocskai öltönyt viseltem, egyedül a lelkészek közül. Az eskütétel először magyar nyelven történt, majd a szlovák püspökhelyettes a szlovák esküszöveget olvasta tagoltan, hogy mindenki mondhassa. Rajtam kívül Rácz Elemér és Fülöp Sándor nem mondta a szlovák változatot. Lehet, hogy hallgatásunkat látva, mások is elhallgattak, de a többség felmondta a szlovák szöveget is. Ez alatt a velem szemben levő padban ülő hitvesemre és két és fél éves lányunkra figyelve, hálát adtam az Úrnak, hogy magyar református lelkészként hűséggel egyházunkhoz, nemzetünkhöz nem engedte, hogy megfélemlítsenek. A vacsora alatt Fülöp Sándor, akivel együtt utaztunk Komáromba megszólított, hogy a püspöki titkártól kapott információ alapján jobb, ha haza indulunk, mert a rendőrség keres minket. „Nem kell keresnie, hisz itt vagyunk, ha gyorsan távoznánk, akkor azt gondolhatják, valami törvényelleneset tettünk. Ha gondjuk van, majd otthon is megtalálnak.” Igazam lett. Néhányan magyarázni kezdték, miért engedtek a kényszerítésnek. Az egyik lelkész, aki később az Együttélésben vállalt szerepet, akkor azt mondta, hogy neki lehetnek szlovák elődei, miért ne mondta volna szlovákul is? Hazafelé szolgatársam hitvese tett szemrehányást: „Nem kellett volna a férjét is hallgatásra bátorítanom, mert nekik két gyerekük van, s esetleg hátrányos megkülönböztetés éri őket!” Feleségem megjegyezte, hogy a mi lányunk pedig itt ül melletted.



Lelkészbektatás Deregyön 1986



*Fohász gyülekezetemért*

*Könyörülj Isten népeden!*

*Mert szívében még annyi, de annyi a félelem.*

*Körötte harag, viszály és gyűlölet terem.*

*Szólaljon meg köztünk, nekünk a kegyelem!*

*Könyörülj Isten népeden!  
Álljon meg tekintetiünk, százakon, ezreken,  
Kik életiükkel, utolsó leheletiükkel kérték,  
Hogy az utódoknak legyen kegyelem!  
Könyörülj Isten népeden!*

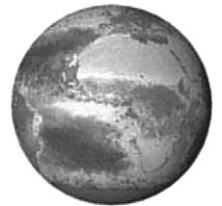
*Hogy hite megtartó és hűséges legyen, s na áru,  
Mit könnyű szívvel egy darab kenyérért,  
Vagy múltó örömért ad el az új Heródéseknek,  
Könyörülj Isten a gyülekezeten!*

1989 decembere

CsL

- Folytatás következik -

# VILÁGOLDAL



## Hitről hívóknak

### Krisztus világosságában

#### - Ülésezett a Európai Protestáns Egyházak Közössége nagygyűlése

Nagyszombaton tartották augusztus 27. és szeptember 2. között a Európai Protestáns Egyházak Közössége kilencedik nagygyűlését, ahol az európai protestáns egyházak képviselői találkoztak, hogy megvitassák a kontinens előtt álló kihívásokat és közös jövőjüket. A rendezvény központi témája: **Krisztus világosságában – reményre hívva** (In the Light of Christ – Called to Hope) címmel zajlott, amely a közösségi lét és a remény kérdéseit helyezte a középpontba.

Az Európai Protestáns Egyházak Közössége (a német elnevezése alapján elterjedt rövidítése: GEKE) nagygyűlése erősítette a protestáns egyházak közötti szolidaritást és együttműködést, miközben rávilágított a társadalmi igazságosság, a kisebbségi jogok és a demokratikus értékek mellett elkötelezettségükre. Az esemény arra is rámutatott, hogy az egyházaknak aktív szerepet kell játszaniuk a közösségi és társadalmi kérdések megoldásában, különösen egy olyan világban, ahol a társadalmi változások folyamatos kihívásokat jelentenek.



### ÚJ VEZETŐTESTÜLET

A nagygyűlés során új tanácsot és elnökséget választottak, amely az elkövetkező hat év munkáját fogja irányítani. Az újonnan megválasztott ügyvezető elnök Rita Famos lett, aki a Svájci Protestáns Református Egyház elnöke. A tizenhárom tagú tanács tagjai között van Kodácsy Tamás református lelképásztor, aki tovább erősíti a magyar protestáns egyházak jelenlétét a szervezetben, helyettese az evangélikus Cselovszkyné Tarr Klára lett. Az új tanács tagjai és helyetteseik tizenöt különböző európai országból származnak, biztosítva a földrajzi és felekezeti sokszínűséget.



Az új vezető testület, köztük Kodácsy Tamás református lelképásztor (második sor közepén)

A korábbi elnökség és a főtítkárs, Mario Fischer jelentéseiben kiemelték azokat a kihívásokat, amelyekkel a GEKE szembesül, beleértve a Covid-19 világjárvány hatásait, az orosz–ukrán háborút. Mario Fischer külön hangsúlyozta a GEKE jogi státuszának 2019-es módosítá-

sát, amely lehetővé tette, hogy a közösség hivatalosan is egyházi közösségként működjön Ausztriában. Az új kihívásokra reflektálva a vezetők hangsúlyozták, hogy a GEKE feladata a közösségi élet erősítése és az egyházak közötti szolidaritás fenntartása.

### PANELBESZÉLGETÉSEK ÉS VITÁK

A nagygyűlés fontos része volt az a panelbeszélgetés, amelyen ír, ukrán és orosz egyházi vezetők egymás mellett ülve osztották meg tapasztalataikat a háborúval és a béketeremtéssel kapcsolatban. – Mi megtanultunk együtt élni a háborúval, minden nap az utolsó lehet – mondta el Olexandr Gross, a Német Evangélikus Egyház ukrainai szinódusának elnöke. – A világ jelenleg nincs rendben, de megtanultunk csendben maradni és nem bolygatni a sebeket – mutatott rá Anton Tikhomirov, az Oroszországi Evangélikus Egyház szentpétervári teológiai szemináriumának rektora. A résztvevők egyetértettek abban, hogy a hosszú távú kapcsolatépítés elengedhetetlen a megbékélés folyamatában.



### MAGYAR VONATKOZÁSOK

A vendéglátó erdélyi egyházkerületek képviselői távol maradtak a nagygyűléstől a Gender, szexualitás, házasság, család című tanulmány miatt, melynek következtében szolidaritásból az összes magyar református egyháztest visszavonta delegáltját a nagygyűlésről. Mindemellett a Generális Konvent elnöksége kifejezte szándékát a további együttműködésre, amelynek záloga a magyar református képviselet az új tanácsban. Attól függetlenül, hogy a magyar delegáltak nem voltak jelen, fontos megemlíteni, hogy a kérdéses dokumentum teljes egészében tartalmazza a Magyarországi Református Egyház álláspontját a kérdésben, beleértve a 2004-es Házasság, család, szexualitás című állásfoglalást is.

A reggeli áhítatok a nagyszebeni református templomban voltak, ahol Mario Fischer főtitkár bemutatta a magyar reformátusság évszázados kötődését a protestáns világhoz. Ezt egyszerűen a templomban kihelyezett református címer segítségével illusztrálta, amelyen a Szentírásnál álló bárány svájci zászlót tart a kezében. Ezen a nagygyűlésen mutatták be a GEKE gondozásában megjelent európai protestáns döntéshozó üléstermek építészetéről szóló gazdagon illusztrált könyvet is, amelyben külön fejezet foglalkozik a budapesti zsinati székházzal és annak üléstermével. A vendéglátó egyházak estjén Dénes Dorottya (cselló) és Rákász Gergely (orgona) a zene nyelvén köszöntötték a jelenlévőket, ami talán minden lehetséges szónál többet ért.

Kodácsy Tamás/www.reformatus.hu

Fotó: GEKE



### NYILATKOZATOK

Három kulcsfontosságú nyilatkozat született a nagygyűlésen:

1. Migrációs nyilatkozat: ez a dokumentum a migrációt a kibocsátó országok szemszögéből vizsgálja, kiemelve a migráció helyi közösségekre és egyházakra gyakorolt hatását, különösen Közép- és Kelet-Európában. A nyilatkozat felszólítja az egyházakat, hogy támogassák a szétszakadt családokat és fontolják meg a kettős tagság lehetőségét.
2. Kisebbségi nyilatkozat: a dokumentum hangsúlyozza, hogy a protestáns egyházak többsége kisebbségi helyzetben van Európában, ami sajátos kihívásokat jelent. A nyilatkozat arra ösztönzi az egyházakat, hogy reflektáljanak saját kisebbségi helyzetükre, támogassák a kisebbségi csoportokat és dolgozzanak a közösségi és nemzeti identitások közötti hidak építésén.
3. Demokrácianyilatkozat: ez a nyilatkozat a demokratikus kultúra erősítésére hívja fel a figyelmet, különösen a sokszínűség és a közösségi élet együttes megélésére. Az egyházakat arra ösztönzi, hogy legyenek konstruktív és kritikus partnerei a demokratikus társadalmaknak, és támogassák az emberi méltóság tiszteletben tartását és a bizalom erősítését a demokráciában.

Az Európai Protestáns Egyházak Közössége egy ökumenikus szervezet, amely az európai protestáns egyházakat fogja össze, és 1973-ban jött létre a Leuenbergi Konkordia aláírásával. Célja az egyházak közötti együttműködés erősítése, valamint a közös teológiai alapok kidolgozása. A szervezet tagjai úrvacsorai és szószéki közösségekben vannak egymással, ami azt jelenti, hogy kölcsönösen elismerik egymás úrvacsoráját és prédikációit. Központja Bécsben található, és több mint száz egyház a tagja, így ernyőszerzetként mintegy ötvenmillió hívő tartozik hozzá.

## Nt. Agócs (Galgóczy) Tímea (1983-2024)

Életének be nem töltött 42. esztendejében visszaadta lelkét Teremtőjének egy lelkipásztornő, aki több mint 10 éven keresztül a Balogiványi- Csáki-, Nemesradnóti Egyházközösségekben végezte szolgálatát.

1983-ban egy kis faluból, Unggyorósról, indult el az életútján, egy hitvalló családból. A tanulmányait a közeli Nagykaposon végezte, majd Komáromban a teológiai tanulmányait fejezte be. Az Úr ezután a Gömöri Egyházmegyébe vezérelte, ahol családot alapított, három gyermeknek adott életet, s végezte a rábízott szolgálatot. Maximalizmusa, hite, odaadása a gyülekezetek felé példaeértékű volt. A közösségi életben is jelen volt, bekapcsolódott az adománygyűjtésekbe, szolgálatokba, miközben a háztartást, családot is, erején felül, ellátta.

Harmadik gyermeke születése után derült ki, hogy dagasztos beteg, és így életében nagy teret kapott, sajnos, az utolsó négy-öt évben, a betegséggel való küzdelem. Megtörtént, hogy olyan gyenge volt, hogy ülve hirdette az Igét. Esperese, Nt. Nagy Ákos, egy látogatása alkalmával, figyelmeztette, hogy kissé pihenjen, törődjön magával, gyógyulásával. A betegség nagyon agresszív volt, és ő még akkor sem adta fel, amikor egymás után kapta a rossz híreket. Amikor az egyik egészségügyi probléma megoldódott, szinte azonnal következett a másik. A kórházakban töltött nagyon sok időt, emberileg mindenképpen próbáltak segíteni az állapotán. Nem a lélek volt gyenge, hanem a test volt erőtlen egy idő után. A betegágyán is ő adott erőt másoknak, vigasztalt,

imádkozott. Sok közösség könyörgött érte, gyógyulásáért. Szélesebb körű családjá is segített, látogatták, írtak, telefonáltak neki. A szolgatársak, aki tehetette, kórházi ágyán is, meglátogatták. Hitét nem vesztette el az utolsó időkben sem, gyakran mondta, hogy az Örök Atyához kívánkozik a lelke, ahol végre megpihenhet a fájdalmaitól. A lelkében dúló harcokról, sorsának elfogadásáról ritkán beszélt, bízott abban, hogyha betegen is, de megmaradhat szerettei körében. Egyszer azt mondta, ő nem években, hanem napokban, hetekben méri az időt. Hittünk benne, hogy valami folytán, átküzdi magát a nehézségekben. A betegség azonban elhatalmasodott rajta.



Szilveszterkor egyik szolgatársam hívott, hogy láttam-e interneten, hogy Tímea elvesztette a küzdelmet a betegséggel szemben. Nehéz volt úgy indulni a szolgálatokra, hogy tudtam, ő már nincs közöttünk. Ezzel a felindult lélekkel, szülőfalujából egy autóbusszal indultak sokan az új év első szombatján, hogy erősítsék a gyászoló családot ezekben a percekben. Mintegy ötven lelkész, egyházunk minden egyházmegyéjéből, és nagyon sok hittvalló ember gyülekezett össze a balo-



giványi templomban. Nagy Ákos Róbert hirdette a feltámadás Igéit a 88. zsoltár válogatott versei alapján, amelynek vezérgondolata volt: „*De én hozzád fohászkodom, URam, már reggel hozzád száll imádságom.*” (14.v.) Ezután a gondnok, Pósa Dénes, a három gyülekezet nevében, olvasta fel a nem örökre szóló, búcsúzó szavakat. Egy Ady-idézzel emlékezett meg a lelkésznről: „*Mikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem, csöndesen, váratlanul, átölelt az Isten.*” Amikor az édesapa, Galgóczy Gábor, egy Igével és néhány szóval megköszönte a jelenlevőknek a részvételüket, szem nem maradt szárazon.

A zsúfolásig megtelt templomból megvigasztalódva, mégis nehéz szívvel indultunk el. A lelkészek gyalog mentek a koporsót szállító autó előtt a falu határáig, majd sorfalat állva, az út két szélén, adták meg a végtisztességet az elhunyt lelkésznről, aki hamvasztásra vittek tovább.

A kultúrházban tartott szeretetvendégség után hazafelé vettük utunkat. Sokáig szívünkben hordozzuk Tímea emlékét, s imádkozunk családjáért, hogy a nehéz időkben maradjanak meg Isten szeretetében.

GySz.



A Református Újság színesben történő megjelenését a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Kulturális és Közművelődési Központjának közreműködésével Magyarország Kormánya támogatta. Azonosítószám: BGA/136/2024



Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás • Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő, IČO/reg.szám: 31256732 • Nyilvántartási szám: EV 5612/18, ISSN: 2585-8491  
Megjelenik havonta. Kereskedelmi forgalomba nem hozható. • Terjeszti a Deregnő-i Református Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség: főszerkesztő: Csoma László, szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia, Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítóink: Fábrián Tibor, Szenn Péter  
Szerkesztőség címe: 076 74 Drahňov-Deregnő 216, Tel.: 056/63 953 96, Mobil: 0908 035 094, E-mail: ladislavcsoma@gmail.com vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomda: Marián Györky - MS PRINT